

[Gunnar Fog-Petersen.]

lige Kreditindskrækning noget, og ny Kapital skaffes altsaa foruden Aktiekapitalen. Det er af stor Betydning for Erhvervslevet, og det vil bidrage til at fremskynde den lysere Stemning, som man har kunnet spore hist og her, og det tillægger jeg meget stor Betydning.

Det er Mening, at de 50 Mill. Kr. Aktier efterhaanden skal gaa over paa private Hænder, men her har jeg nogen Tvivl. Jeg er ikke saa sikker som det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds paa, at det vil gaa ganske glat. Jeg føler mig ikke sikker paa, at de 50 Mill. Kr. vil kunne afhændes, selv om de udbydes straks, inden 1932. Jeg tror, at Erhvervslevet vil ræsonnere som saa, at skulde der ske et eller andet indtil 1932, kan vi i alt Fald vente til den Tid. Altsaa, indtil 1932 bliver Staten liggende med disse Aktier. Nu skal de ganske vist udbydes efter Loven, og det bliver de vel ogsaa — d. v. s. de sidste 20 Mill. Kr. kan man med Finansudvalgenes Samtykke holde tilbage, men de andre skal udbydes. Og saa kommer vi til 1932, og der siger det ærede Medlem rigtigt, at naar Statsgarantien ophører, vil Børsen fastslaa Kursværdien paa disse Aktier. Nu tror jeg ikke, denne Kursværdi vil blive saa høj lige i det Øjeblik, Statsgarantien bortfalder, som den sandsynligvis vil blive nogle Aar derefter. Derfor vil det ogsaa være rimeligt, om Staten, hvis den med Rette kan vente paa en bedre Kurs senere, venter med at sælge Aktierne til dette Tidspunkt. Imidlertid er der løbet meget Vand i Stranden, og vi ved da ikke, hvorledes de politiske Forhold er. Vi er da ikke helt sikre paa, at det vil gaa saa glat, som det ærede Medlem tænker sig, med at faa disse Aktier afsat. Men jeg giver det ærede Medlem Ret i, at Erhvervslevet gjorde klogt i at sikre sig dem, hvad enten det nu er Enkeltpersoner eller Organisationer og Sammenslutninger, det drejer sig om, da de til den Tid med stor Fordel og maaske straks, hvis de var dristige nok, kunde sikre sig Aktiemajoriteten i Banken. Jeg tror dog ikke, det vil gaa saa glat, som man venter, med at faa Aktiekapitalen over paa private Hænder, og jeg vilde derfor have foretrukket, at man straks havde ladet den gaa over paa private Hænder, saaledes som mit Parti ogsaa i Folketinget har stillet Forslag om, hvilket imidlertid ikke vandt den fornødne Tilslutning.

Maa jeg med det samme, jeg er ved Aktiekapitalen, nævne Statsforskrivningen

af en Reservefond paa indtil 34 Mill. Kr. Her er Forholdet jo dette, at den vedblivende skal tjene til at sikre Tilstedeværelsen af en Reservefond paa 34 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at hvis Statsforskrivningen gaar ned, idet Banken indtjener en vis Reservefond, og Banken maatte blive nødt til at angribe sin Reservefond, vil dette Angreb, saaledes forstod jeg ogsaa den højtærede Minister, først gaa ud over den Del, som Banken selv har oparbejdet; men hvis Banken yderligere, Aar derefter, indtjener Reservefond, kan dette ikke gaa af paa Statsforskrivningen, før denne Reservefond atter er oparbejdet til 34 Mill. Kr. Jeg forstaa den sidste Linie i § 2 saaledes, at Statens Reservefond skal være elastisk, og at den kan skydes op, saaledes at der stadig er 34 Mill. Kr. til Stede.

Med 50 Mill. Kr.s Aktiekapital og 34 Mill. Kr.s Reservefond maa jeg give baade den højtærede Minister og det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds Ret i, at denne Bank er meget stærk, vel stærkere end noget andet Pengeinstitut her i Landet. Naar saa dertil kommer, at den faar en Afviklingsdeling, hvor den faar de usunde og tunge Engagementer holdt for sig selv, vil jeg næsten tro, at den bliver positivt bedre at anbringe Penge i end ethvert andet Pengeinstitut her i Landet, hvad Sikkerhed angaar, naturligvis under Forudsætning af, at den ledes tilstrækkelig fornuftigt og sikkert i Fremtiden. Men selv om alt dette er rigtigt, og selv om det ærede Medlem har Ret i, at der ved Statsgarantiens Bortfald i 1932 ikke vil være nogen *fornuftig* Grund til da at lade Statsgarantiens Ophør faa Indflydelse paa Indskud i Banken, er det jo ingenlunde dermed givet, at ikke Ufornuft og Mangel paa Evne til at vurdere Bankens Sikkerhed kunde komme til at paaføre selv et saadant Pengeinstitut Vanskeligheder. Jeg er enig med baade den højtærede Minister og det ærede Medlem i, at Banken vil være stærk nok til at klare en saadan Situation, men jeg er ikke helt sikker paa, at man til den Tid vil finde det oportunt og klogt at lade den klare en saadan Situation. Her har jeg en Bekymring, og jeg vilde have foretrukket, at man nu straks var gaaet til at ophæve Statsgarantien, ikke alene for Indskud af forretningsmæssig Karakter, som maatte komme fra Dato. Det tror jeg, man uden Risiko kunde have gjort nu og bedre end i 1932, for nu er det jo umuligt at skabe nogen som helst Mistillid om Pengeinstituttet, der ikke er i Forvejen, men det vil blive